

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że skarga jest dopuszczalna oraz rozpatrzenie jej co do istoty;
- stwierdzenie, iż pomimo że Frontex został wezwany do działania na podstawie art. 265 TFUE, nie podjął on żadnych działań, czy to poprzez wycofanie finansowania, zawieszenie bądź zakończenie w części lub w całości działań na obszarze Morza Egejskiego (art. 46 ust. 4 rozporządzenia w sprawie Europejskiej Straży Granicznej i Przybrzeżnej⁽¹⁾), czy to poprzez przedstawienie należycie uzasadnionych powodów, aby nie wdrażać odnośnych środków na podstawie art. 46 ust. 6, czy to zajęcie stanowiska w odpowiedzi na wstępny wniosek skarżących;
- stwierdzenie, że takie niepodjęcie działań stanowi naruszenie traktatów w rozumieniu art. 265 TFUE.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący istnienia poważnych i powtarzających się przypadków naruszenia praw podstawowych oraz zobowiązań w zakresie ochrony międzynarodowej na obszarze Morza Egejskiego związanych z działalnością Frontexu, w następstwie czego dyrektor wykonawczy ma obowiązek zawiesić lub zakończyć wspomniane działania w rozumieniu art. 46 rozporządzenia w sprawie Europejskiej Straży Granicznej i Przybrzeżnej. Skarżący podnoszą, że zgromadzone dowody wskazują, że „nowe taktyki” w kontekście przeprowadzania operacji z zakresu kontroli granicznej na obszarze Morza Egejskiego odzwierciedlają politykę systematycznych i rozpowszechnionych ataków państwa (Grecji) oraz organizacji (Frontexu) na ludność cywilną ubiegającą się o azyl w Unii Europejskiej, z naruszeniem między innymi prawa do życia, zakazu zbiorowego wydalania, zasady non-refoulement oraz prawa do azylu.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Frontex nie wypełnił spoczywających na nim pozytywnych obowiązków wynikających z Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w zakresie zapobiegania możliwym do przewidzenia naruszeniom wspomnianych praw podstawowych występujących na obszarze Morza Egejskiego w kontekście prowadzonych przez tę agencję operacji. Frontex nie podjął działań zgodnie ze spoczywającymi na nim konkretnymi pozytywnymi obowiązkami, które zostały wyraźnie przewidziane w innych niż art. 46 rozporządzenia w sprawie Europejskiej Straży Granicznej i Przybrzeżnej, takimi jak obowiązki w zakresie monitorowania i raportowania, i które są powiązane lub wręcz ściśle powiązane ze stosowaniem art. 46.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że okoliczność, iż Agencja nie podjęła działań zgodnie z art. 265 TFUE dotyczy skarżących bezpośrednio i indywidualnie, gdyż ponieśli już oni wielokrotnie szkodę na skutek polityki państwowej oraz polityki organizacji międzynarodowych polegającej na systematycznych i rozpowszechnionych praktykach czy to uprowadzania z terytorium Unii Europejskiej, przymusowych powrotów na morze, ujmowania na morzu; porzucania na morzu na nienadających się do żeglugi łodziach, powodując poważne ryzyko dla życia; czy to na niezgodnym z prawem odsyłaniu oraz zapobieganiu dostępowi do azylu. Ciągłe niepodejmowanie przez Frontex właściwych środków w celu zapobieżenia tym naruszeniom – w tym polegających na zawieszeniu bądź zakończeniu jego działań, jak wymaga tego art. 46 wspomnianego rozporządzenia – zwiększa znacząco ryzyko, że skarżący zostaną znowu poddani, po raz szósty, tym samym naruszeniom traktatów, jak i międzynarodowego i europejskiego prawa umów.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1896 z dnia 13 listopada 2019 r. w sprawie Europejskiej Straży Granicznej i Przybrzeżnej oraz uchylene rozporządzeń (UE) nr 1052/2013 i (UE) 2016/1624 (Dz.U. L 295 z 14.11.2019, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 25 maja 2021 r. – Cathay Pacific Airways / Komisja

(Sprawa T-291/21)

(2021/C 289/58)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Cathay Pacific Airways Ltd (Hong-Kong, Chiny) (przedstawiciele: adwokaci M. Rees i E. Estellon)

Strona pozwana: Komisja

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zasądzenie na podstawie art. 268 i 340 TFUE od Unii Europejskiej (reprezentowanej przez Komisję Europejską) zapłaty:
 - rekompensaty finansowej odpowiadającej odsetkom za zwłokę od kwoty 57 120 000 EUR według stopy procentowej EBC dla jego operacji refinansowych z dnia 1 listopada 2010 r. (tj. 1,0 punktu procentowego), powiększonej o 3,5 punktu procentowego, za okres od dnia 10 lutego 2011 r. do dnia 4 lutego 2016 r., co daje kwotę 14 211 026,51 EUR, lub w innym wypadku według stopy procentowej, którą Sąd uzna za właściwą;
 - odsetek składanych od kwoty odsetek za zwłokę za okres od dnia 5 lutego 2016 r. (lub w innym wypadku od dnia, który Sąd uzna za właściwy) do dnia rzeczywistej zapłaty przez Komisję Europejską kwoty dochodzonej w poprzednim akapicie, według stopy procentowej EBC dla jego operacji refinansowych, powiększonej o 3,5 punktu procentowego, lub w innym wypadku według stopy procentowej, którą Sąd uzna za właściwą;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji na podstawie art. 263 TFUE;
- obciążenie Komisji całością kosztów niniejszego postępowania poniesionych przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi o odszkodowanie skarżąca podnosi jeden zarzut. Skarżąca twierdzi, że Unia Europejska jest zobowiązana na podstawie art. 266, 268 i 340 TFUE do zapłaty na rzecz skarżącej pozaumownego odszkodowania w wysokości odsetek za zwłokę za okres referencyjny.

Na poparcie skargi o stwierdzenie nieważności strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: Sąd powinien stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji, ponieważ przyjęcie w niej, że żądanie zostało podniesione po terminie, stanowi naruszenie prawa.
2. Zarzut drugi: zaskarżona decyzja narusza rozporządzenie Komisji nr 2342/2002⁽¹⁾ interpretowane zgodnie z art. 266 TFUE.
3. Zarzut trzeci: zaskarżona decyzja narusza rozporządzenie Komisji nr 2342/2002⁽²⁾ interpretowane zgodnie z art. 266 TFUE.
4. Zarzut czwarty: Sąd powinien stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji⁽³⁾, ponieważ jest niewystarczająco uzasadniona.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. 2002, L 357, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1268/2012 z dnia 29 października 2012 r. w sprawie zasad stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii (Dz.U. 2012, L 362, s. 1).

⁽³⁾ Nr Ares(2021)2113498 z dnia 25 marca 2021 r.

Skarga wniesiona w dniu 25 maja 2021 r. – Singapore Airlines Cargo / Komisja

(Sprawa T-292/21)

(2021/C 289/59)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Singapore Airlines Cargo Pte Ltd (Singapur, Singapur) (przedstawiciele: adwokaci J. Wileur, J. Poitras, J. Ruiz Calzado i N. Solárová)

Strona pozwana: Komisja Europejska